

Poštni Glasnik

Glasilo Obl. organizacije pošt., telegr. in telef. uslužbencev v Ljubljani.

Letnik VIII.

V Ljubljani, dne 21. novembra 1928.

33. številka.

Kaj loči oba tabora slovenskih poštarjev?

Iz vrst poštних nameščencev, ki stoje izven Obl. organizacije, je izšel klic, da naj bi se sešli zastopniki vseh poštних društev v Sloveniji ter naj bi se neobvezno pogovorili, ali je mogoče kako zblizanje oziroma sodelovanje med vsemi društvi za reševanje važnih načelnih vprašanj. Kakor smo že v zadnji številki »Pošt. glasnika« na kratko poročali, je tudi resnično prišlo do takega sestanka dne 3. novembra. Naša organizacija se je odzvala temu vabilu ne samo lojalno, ampak tudi z veseljem in novim upanjem, da se morda le bližamo konsolidaciji nezdravih razmer med slovenskimi poštarji. Saj je bila ravno naša organizacija tista, ki je tolikokrat pozivala vse poštarje k slogi in zblizanju, toda vedno brez uspeha. Zato smo pred kakim letom sklenili: nobenih prošelj, vabil, pozivov in snubljenj več, pa naj pride kakoli! Kdor gre z nami, gre, kdor noče, naj ostane, kjer je! Tako je zahtevala čast naše organizacije, ker so se naša vabila marsikje tolmačila za znak slabosti in strahu, česar mi tovarišem iz nasprotnega tabora ne bomo nikoli očitali.

Prvi sestanek je bil zgolj informativen, samo izmenjavanje misli brez jasnih kontur. Pozitiven je bil samo sklep, da naj skliče OPO tekom meseca novembra drugi sestanek vseh poštних organizacij z dnevnim redom: ugotoviti razlike, ki ločijo posamezna društva ptt. uslužbencev, in skušati najti most, ki bi na kak način združil vsa razdvojena društva. Refren zastopnikov društev izven OPO je bil, da ne gre za pet društev, ampak za dva tabora slovenskih poštarjev. V enem taboru da so člani štirih društev (juristi, maturanti, prometni in nižji izven OPO), v drugem taboru pa članstvo Obl. organizacije, ter da sta oba tabora številčno enako močna (kar seveda ne drži).

Preden odgovorimo na vprašanje, kaj loči oba tabora slovenskih poštarjev, bi bilo treba poseči v zgodovino, razvoj, smisel in namen organizacije v občeh. V tem članku se ne moremo spuščati tako daleč, pač pa prinesemo v prihodnji številki meritorno razpravo o tem. Za danes samo nekaj ugotovitev v boljše umevanje:

V Sloveniji je pet poštних organizacij. Pred leti so bile za skupne cilje udružene v Zvezi poštних organizacij. Praksa je pokazala, da je bila ustanovitev zveze pogreška, zato smo se razvezali in še bolj ogradili. Večina ptt. uslužbenstva je sprejela program enotne, skupne organizacije ter se udružila v Oblastni organizaciji ptt. uslužbencev, ki ima svoje posestrime z enakim imenom in istim programom v vseh pokrajinalih naše države, vse skupaj pa svojo centralo v Beogradu, Savez ptt. uslužbencev. Manjšina slovenskega ptt. uslužbenstva pa je razdeljena na štiri društva, ki nimajo zvez z drugimi pokrajinali, niti svoje državne centrale.

V vseh pokrajinalih naše kraljevine obstoja samo po ena stanovska organizacija ptt. uslužbencev (oblastna), razen na Hrvatskem sta dve, v Sloveniji jih je pa pet. **Nekdo torej nima prav!** Vprašanje nastane, kdo ima prav in kdo ne, v katerem načinu je večja možnost uspehov za celokupni stan in v katerem manjša? **Preteklost in izkušnje ne dajejo**

Sloveniji prav. Pri nas je bilo l. 1918 devet poštних društev, 5 let pozneje še sedem in danes — po 10 letih — »samo« še pet društev. Vztrajna tendenca gre torej za tem, da se tudi slovenski poštarji čim dalje bolj združujemo. Efekt 10 let je že skoro 50%.

Še bolj zajemljiva je številčna statistika, kako in v kakšnem številu se udružujejo posamezni ptt. uslužbenci. Pred 10 leti ni imelo nobeno društvo več ko 20% slovenskih poštarjev. Danes stoji na edinstvenem programu, na ideji OPO dobrih 60% ptt. nameščencev, dočim je v vseh ostalih štirih društvih samo dobrih 30%, če računamo, da je dobrih 5% neorganiziranih. Te številke še bolj glasno upijejo, da se nagiba idejna tehtnica slovenskega poštarja na tisto stran, **ki poudarja stan kot celoto.**

Na zastavljeno vprašanje se glasi prvi odgovor: **Idejno v stanovski organizaciji sploh ne more biti razlik med pripadniki istega stanu!** Da more stanovska organizacija uspešno služiti svoji ideji, mora stati za njo **ves stan** brez izjeme. V taki ideji ni in ne more biti razlik. Če pa so, je znamenje, da ne priznavajo vsi te ideje, ampak da streme za drugimi cilji, ki ne morejo biti idealni. Stan, ki ne stoji enotno na načelih skupnega ustvarjanja in blagostanja **za ves dotični stan**, je kakor družina, ki se kolje med seboj. Tak stan nima ne ugleda, ne moči, ne vpliva ter ne more uspevati niti dvigniti svoje stroke. Zato se izločuje sam iz občestva človeške družbe, ker ni konstruktiven, ker ruši in ovira splošni napredek in razvoj.

S tem pa pridemo do drugega odgovora, kaj loči slovenske poštarje: **Ločijo jih samo različna pojmovanja ideje strok. organizacije.**

Kaj pa različne funkcije v sami stroki, različne izobrazbe, ali nas te ne ločijo? V pogledu strokovne organizacije prav nič, ker v ideji organizacije ne more biti razlik. Kdor po teh razlikah izprašuje, ta ne izpričuje samo, da nima o bistvu strokovne organizacije v današnji dobi pravega pojma, marveč tudi, da ne pojmi zadnjih 10 let, to je vse dobe, ki je prinesla v naše življenje **nove socialne probleme.** Ta si vsekakor ni belil glave s tisočermi vprašanji, ki danes pretresajo svet; ta je danes tam, kjer je bil leta 1918 in 1914 in 1890. Ta ne ve, da je med leti 1918 in 1928 več razlike, nego med 1818 in 1918.

S takim je seveda vsaka debata brezplodna, ker ne more pojmiti **nezaslišane duševne evolucije**, ki se je izvršila v zadnjem deceniju po vsem svetu. Jasno je, da je pogled takega človeka usmerjen v preteklost, ker sedanjosti ne vidi, bodočnosti pa niti ne sluti. Iz perspektive primerjanja bivše avstro-ogrske monarhije s sedanjo našo državo je seveda vsako jasno gledanje nemogoče. V Avstriji je bil drž. uradnik hrbtenica države. Zato ga je štivila bolj, nego bi bila mogla storiti to vsaka strokovna organizacija. Ta hrbtenica je bila iz znanih razlogov urejena po načelu: *divide et impera!*

Danes pa je stvar čisto druga. Živimo v dobi tako zvane **amerikanizacije**, v kateri se mora vsak stan **sam boriti** za svoj položaj. V to novo in stari diametralno nasprotno dobo so prinesli slovenski poštarji svoje organizacije iz Avstrije. Nekatere so hitro spoznale

svoj **anahronizem**, nekatere kasneje, nekatere še danes ne. Toda brez dvoma je, da tiste, ki stoje na bazi izpred 10 let, niso drugega kakor **mrtve straže!** Stražijo nekaj, česar ni več in kar je za vekomaj zatonilo.

Pa to bi preboleli. Toda z Avstrijo in njenimi zlatimi ovratniki je padla tudi **zlata valuta** in z njo je šel socialni položaj držav. uradnika k vragu. **Obča pauperizacija, splošno obubožanje drž. uradništva, to je danes vprašanje vseh vprašanj!** Kaj boji za skromne grupice, od katerih ne moreš kupiti čevljev! Mar ni silno nebitvenega pomena, ali napreduješ par let prej ali kasneje? Čemu ves trud za boljši položaj, za šefovsko mesto itd., ko pa ne moreš s tem plačevati stanovanja? Zakaj se borimo proti bilkam, ki nas pri hoji malo ovirajo, ne zmenimo pa se za orjaške veje, ki nas vklepajo vsak dan bolj z železnimi rokami ter drobe naša telesa in naše duše? Kaj grupe, kaj službena doba, kaj šolska izobrazba, vzlic vsemu temu bomo nečastno poginili, če ne vstanemo **kot stan** proti valu, ki nas požira.

To so razlike, ki ločijo slovenske poštne uradnike med seboj: **različno pojmovanje današnje dobe in tej dobi odgovarjajoče organizacije.** Ne ločita nas dve ideji, ker ideja je samo ena: koristiti stanu; ampak loči nas dvojno umevanje ideje: eno plahuta kakor senca, izgubljena iz preteklosti, ki je mladini in naraščaju nepoznana in nezanimiva. Nasprotni tabor moramo vzlic navidezni zunanji kompaktnosti ločiti v uradnike in nižje uslužbence. Zakaj od tistih nižjih, ki niso ostali v OPO, boljše rečeno — od njihovih voditeljev — nas loči poleg pojmovanja ideje še — **denar.** Goli, čisti mamonizem, katerega pri nas ni, ta jih je razdvojil od nas. Ako bi oni ne imeli denarja, mi pa toliko, da bi lahko udovoljili njihovim materialnim težnjam, bi se tamkaj nehale vse »ideje«. Zato je sporazum z uradniškimi organizacijami ali vsaj s posamezniki neprimerno lažji.

Kratko ponovljeno je stvar torej taka: 1. Notranje, idejne organizacijske razlike ni. 2. Zunanje nas loči od uradnikov iz nasprotnega tabora nečasovno pojmovanje organizacijske ideje. 3. Od nižjih uslužbencev iz nasprotnega tabora nas loči denar.

Vse te razlike pa v pravi strokovni organizaciji ne morejo priti v poštev. Slovenski poštarji smo homogena celota, stan, ki ga more dvigniti iz razvalin, kamor ga je zasul vrtinec socialnega prevrata naše dobe, edine **disciplinirana skupnost.** Vsa nebitvena vprašanja razlik — po funkcijah v stroki, po izobrazbi itd. bi se dala urediti z lahkoto ali vsaj mnogo lažje v skupnosti, nego v razcepljenosti. Da pa pridemo do tega spoznanja, je treba vzgoje in mnogo proučevanja o vseh vprašanih današnje dobe, za katero pa je treba tudi precejšnje porcije praktičnega socializma.

Oblastna organizacija se resno trudi, po svojih skromnih močeh usmeriti svoje delovanje in vzgajanje svojega članstva v tem pravcu. Zato ne moremo odstopiti z začrtane poti, ker smo o pravilnosti te poti sveto prepričani, pa tudi zato ne, ker točno vemo, da bo za nadaljnjih 10 let obstojala samo taka organizacija, ali pa — nobene več ne bo.

Želje in pritožbe članstva.

Ne tako dalje.

Človeška neumnost je boljša od zlate rude; kdor jo ume kopati, najde povsod obljubljeno deželo. (Levstik.)

Tekoče leto je treba vzlic uspehom, ki jih je dosegla organizacija, označiti kot bojno leto. Ker vse kaže, da se bo nadaljeval ta boj še prihodnje leto, je danes še težko reči, kdo je prav za prav zmagovalec. Vsekakor pa je začel boj z reorganizacijo naše OPO.

Ideja Oblastne organizacije je ideja skupnosti. To idejo je že prvi hip simpatično sprejela večina poštinih uslužbencev. Tudi oni, ki so ostali izven Društva poštinih uradnikov. Do danes bi bila ta ideja zmagala in bila kronana z velikim uspehom: združitvijo vseh organizacij, ako bi ne bila stvar prekoračila mej, ki jih ne bi bila smela nikdar prekoračiti. Zato se je boj tako zaostрил, da ne vidim danes nikake možnosti za iskreno zblizanje tistih p. t. t. uslužbencev, ki so bili vedno med našimi vrstami. (Kdo pa so ti? Ali nižji uslužbenci? Saj teh je skoro polovica pri nas, kako so mogli ti ostati? — Pripomba urednika.)

Posledice tega naravnega boja se pojavljajo že sedaj, kar je pač razumljivo. Najhujši udarec za nas je to, da mora to nedosegljivo zagrizenost na eni kakor na drugi strani občutiti tudi »Poštini dom«, ki naj bi bil spomenik skupnosti vsega slovenskega ptt. uslužbenstva. Najgorje ni še to, da odpovedujejo nižji uslužbenci deleže »Poštne doma«, nego to, da smo zašli s poti, po kateri smo hoteli priti do tega prevzvišeneega cilja. (Kdo pa je prvi prišel? — Pr. ur.) Tudi nekateri napadi v »Pošt. glasniku« od 21. oktobra t. l. štef. 30 niso dovolj premišljeni in tudi ne upravičeni. Med napadenimi poštami so nekatere take, ki bi se lahko stavile za vzgled vsem ostalim, če tudi niso prodale nobenega dinarskega bloka. (Ker nismo demagogi, vse dobro javno pohvalimo, vse slabo javno grajamo. Lahko so najboljše pošte, toda slabe so bile pri prodaji dinarskih blokov, in samo to smo grajali. — Pr. ur.) Zdi se mi, da se je način bojevanja v Oblastni organizaciji razširil tudi v to čisto ustanovo, ki ji bo gotovo le škodoval. Potem bi bil »Poštini dom« spomenik sovraštva med slovenskimi pošt. usluž., kar nam sigurno ne bi bilo v čast. (Pravilno: »kar jim —

nasprotnikom — sigurno ne bo v čast.« — Pr. ur.)

Poštariji imamo oziroma smo imeli samo tri ustanove, kjer ni vladalo bojno razpoloženje, sovraštvo in zavist. Na prvem mestu je »Poštini dom«, na drugem »Dobrota« in na tretjem »Gospodarska zadruga«. Kako je s »Poštini domom«, smo slišali. »Dobrota« menda še ni v nobeni nevarnosti. V bojnem načrtu pa je baje »Gospodarska zadruga«. Meni niso v tej ustanovi poznani nikaki turi, ki bi bili potrebni operacije. Nasprotno, danes je ta ustanova edina, ki je popolnoma samo gospodarska. Danes ni v tej zadrugi nikakih bojov, ne iz zagrizenosti, ne iz osebnega sovraštva, ne iz zavisti. In kar je poglavitno, dela se s prisotnostjo in veseljem ter pošteno. Če še to ustanovo pritegnemo v boj, potem se lahko za vse posledice udarimo na prsi: mea culpa, mea culpa. (Kar naj se trkajo tisti znani naši nasprotniki, ki imajo tako namero. — Pr. ur.) Le pogledimo v preteklost in videli bomo, kam pridemo.

Ker smo se prehitro dvignili iz prejšnje Zveze v sedanje višave, je nevarnost, da pademo na prejšnji nivo. Postali smo sedaj objestni in samozavestni ter sovražimo vse, kar ne zajema iz naše sklede, kakor nikdar poprej. (Morda dela tako pisec tega članka, meni ni o tem nič znanega. — Pr. ur.) Ni potrebno, da bi se na našem borbenem telesu vršile operacije, ker je še premalo zdravega. Take boleznj se zdrave z dolgotrajno dieto in bi se morali predvsem marsičemu odreči. Skušajmo uveljaviti v naših vrstah zakon medsebojne bratovske ljubezni in pomoči, namesto brezvestnega boja med močnejšim in šibkejšim.

Pomislimo samo, koliko truda in dela je rabilo uradniško društvo, da je svoje člane vzgojilo in jih prepričalo, da je pot, po kateri so šli voditelji organizacije, edino pravilna. Šele tedaj smo stopili zmagoslavno na plan. In uradniki si danes domišljamo, da smo s to idejo prišli na svet ter da mora nižji uslužbenec kot tele slediti svojemu pastirju. Zavedati bi se morali, da je potrebno za manj izobražene ljudi še enkrat toliko časa in truda ko za uradnike. Ne morem razumeti, kako naj sovražim pridnega in vestnega nižjega uslužbenca, ki vrši — recimo že 20 let — vestno in natančno svojo naporno službo, samo zato, ker se ne strinja z

mojo idejo. (Kdo ga pa sovraži? Saj o tem sploh ni govora. — Pr. ur.) Ako bi ta uslužbenec uvidel, da je s to idejo zvezano veliko dobrega, ako bi videl, da jih hočemo z ljubeznijo sprejeti v svoje vrste; ako ne bi videl, da gre ravno iz teh vrst sovraštvo do vseh onih, ki niso bili že v prvem hipu za to idejo, bil bi že danes med nami. (Saj smo z ljubeznijo začeli, s sovražnostmi se je pa drugje pričelo. — Pr. ur.) Jaz sem tudi tak. Ako me hoče kdo s katerokoli pretvezo prisiliti v kako stvar, sumim, da ni poštena. Tako izgubi marsikatera poštena ideja mnogo svojih pristašev. Ideja, ki je zgrajena s terorjem ali ki je komu usiljena, nima bodočnosti. Skušaj, dragi prijatelj, prepričati mohamedanca, da njegova vera ni prava, ampak le tvoja r. katoliška. Skušaj preobrniti dobrega pristaša SLS kar čez noč v demokrata. Skušaj predsednika OPO preobrniti za pristaša idej nižjih uslužbencev. In skušaj in skušaj, dosegel ne boš tega nikdar. (Zakaj torej poizkušate? — Pr. ur.)

Mnogo je članstva v Oblastni organizaciji, ki sploh ne ve, zakaj tako ostri napadi v »Poštini glasniku«. (Ne vem zanje, to je prvi protest. — Pr. ur.) Prvi letošni napadi so veljali v prvi vrsti tistim nižjim uslužbencem, ki so ostali izven vrst OPO. Jaz jih smatram tudi za tiste, ki so prvi pristopili v OPO, ne da bi vedeli, zakaj in kako. To niso ne tiči ne miši. In teh žalibog je precej. So to ljudje, ki stoje med našimi vrstami, nimajo pa svoje lastne odkritosrčne poštenosti in se puste voditi od drugih. In baš take ljudi si vzgajamo s sedanjo teorijo, ljudi kimovskega kova, ki bodo na vse samo kimali, kakor se to že danes dogaja. (Morda je dosti kimovcev, vzgajamo jih pa prav gotovo ne za kimovce, ker so ti ravno v našo škodo. — Pr. ur.)

Želim, da bi te moje vrste naletele na tisto razumevanje, ki je potrebno, da se ublaže današnji naši stanovski spori in da pride mo do prave kolegialnosti. Če sem s tem člankom nekoliko k temu pripomogel, bom popolnoma zadovoljen.

(Končna pripomba urednika: Ne dvomim nad dobro voljo žal anonimnega pisca, vendar večina trditev ne drži. Ali pisec premalo pozna resnične razmere in zgodovino vsega boja, ali pa gleda vse skupaj samo z enostransko pobarvanimi očali. Nekatere stvari

Joja:

Mrtve rože.

(Manom † M. L. ob desetletnica njene smrti.)

VI.

Pa to so šele zunanje, telesne stvari. Izgubil sem pa še dosti več. Sonce, tisto mehko, vlažno sonce sem izgubil. Vrta, prelestnega, kraljevsko prostornega, ni več. Tiste najožje stezice, tistih najmanjših vrat, tistega zadnjega parka ni več. In to je poglavitno. Karkoli se je godilo v mojem zunanjem, telesnem življenju, ni tako važno, Glavno je oni drugi, duševni svet, v katerem sem živel v nesluteni sreči, obžarjeni od naj-naturnega sonca.

To je, česar drugi niso razumeli. Mislili so, da mi je umrla ljubica ali nevesta. Morda je bila drugim ljubica, morda bi bila kdaj drugega žena. Midva pa sva si bila več: bila sva od rojstva usojena, da sva si najbližja, midva sama, nič tretjega ni moglo biti vmes, ker živela sva drug v drugem, duševno neločena in neločljiva. Ne vem, ali se je ona tega vedno zavedala, meni je bil že od nekdaj očiten ta božji in naradni delež.

Ni je več. Ali veste, česa ni več? Zarje ni, sonca ni, jutra ni, dneva ni. Mladosti, srca,

rož ni. Še celo njenih pisem ni več. Tako skrbno sem jih hranil v šatulji: natančno razvrščena po datumih, stokrat prelistana, tisočkrat uživana, zmirom s prvotno naslado. Zdaj tudi teh ni več. Še je tukaj šatulja, toda mene je strah odkriti pokrov, mene je strah pred njeno vsebino. Nemara je že duh po plesnobi, po razpadu. Ko bi posegel notri, nemara je prah, trohnoba, okostje notri . . .

O bežimo, zaprimo to šatuljo z devetimi pečati! Tam notri je en sam žarek; edini, zadnji odsev nekdanjega sonca. Tam notri so neoplojeni prašniki mojih mrtvih rož . . .

VII.

Nikdar nisem zvedel, kdaj je umrla in kje leži pokopana. Nihče ni smel govoriti v moji prisotnosti o njeni smrti, zato si mi vseh teh deset let ni upal nihče povedati, kdaj, zakaj in kje je umrla. Vem samo toliko, da je bilo to enkrat v novembru 1918 in da leži nekje na Nižje Avstrijskem.

To njeno sedanje bivališče, z devetimi durmi zapahnjeno, z devetimi ključi zaklenjeno, je oni strašni spomin, ki me vleče zmirom nazaj v oni drugi brezživljenjski svet. Pravijo, da leži v mrzli, trdi, že stokrat prekopani in premešani zemlji. Pa nje ni tam, ona tam ne more ležati. To samo jaz vem. Saj drugi niste poznali njene toplote, ki je di-

hala iz nje, iz njenih ust in oči, od njenih grud in vsega njenega telesa. Gorkota, ki je omamila človeka v njeni bližini, ki je napolnila vso sobo s soncem in pomladjo . . .

Pa če so jo položili v kamenito trdo in v ledeno mrzlo zemljo, tri metre globoko, tri metre visoko, če so kamenja nasuli, če so celo piramido pozidali na njeno gomilo, — tam notri je sonce in pomlad, tam notri so rože, moje mrtve rože.

O srce, popelji me tja daleč v tujo, mrzlo deželo, kjer ona spi. Saj ti boš zaslutilo njeno bližino, ti boš izbralo iz tisočev grobov njeno gomilo. Zakaj povsod je mraz in tužina, samo v eni je sonce in pomlad, samo v eni so rože, moje mrtve rože.

Daj, da se zakopljem s svojimi ubogimi prsti v tisto trdo, mrzlo prst! S svojo toploto jo bom otajal, s svojimi solzami jo bom omehčal, da pridem do nje, da še enkrat pobožam njena mehka žametasta lica, da še enkrat pobrodim po njenih pajčolanastih lasih, da še enkrat poljubim njene za vedno zaprte ustnice, da se še enkrat pogrejem na njenih toplih, mehkih grudih.

O, saj pri njej je tako lepo, pri njej je tako gorko, pri njej bi hotel vekomaj ostati! Zakaj pri njej je sonce, moje mehko, vlažno sonce! Pri njej so rože, moje črne mrtve rože . . . (Konec.)

sem skušal iz vmesnimi opazkami že v samem članku ovreči, lahko bi pa bilo ovreči skoro vsak stavek. Morda se oglasi v prihodnji številki še kdo k tej stvari. Prosim pa mirno in stvarno!

Ali res ne bo temu že enkrat konec?

Na neki pošti v Mariboru službuje zelo oblasten gospod, ki kaže svojo nestrpnost in vzvišenost napram vsakomur, ki ima ž njim kaj opravka. Da bi pokazal svoje znanje in umevanje ob naraščajočem prometu, to ne. Zato je pa toliko bolj iznajdljiv v sekiranju pridelnega mu osobja. Uradnika, ki mu ni takoj postregel s končno bilanco, je prav feldvebelsko nahrulil. Izgovarjanje, pojasnjevanje in dokazovanje pred njim nič ne pomaga. Ali ne vidi prometa in dela, ki ga mora uradnik v določenem roku izvršiti, ali pa ne pozna prometa in dela pri taki pošti.

Iz nekega slučaja, ko je očital ta gospod podrejenemu uradniku neko stvar, ki se ni nikoli zgodila, in to »afero« še dalje raznaša, sklepamo, da ni mogočni gospod samo domišljav, ampak tudi hudoben. Če ne gre drugače, hoče tudi z lažjo škodovati svojemu bližnjemu.

Njegovo postopanje zbuja že občo pozornost. Raportira najmanjše nepravilnosti, pri vsaki malenkostni zamudi ne pozabi pripomniti, da je bil zamudnik pač vinjen, četudi ni morda okusil vina že ves mesec. Razsaja in kriči v neki slovensko - hrvaški - nemški mešanici, kakor da je še vedno v kasarni in da ima pred seboj rekrute ko pred 25 leti. In to vse vprek, na uradnike in nižje uslužbence. Nahruliti uradnika v prisotnosti slug, to je pri njem prav in v redu.

Ta gospod ima lep besedni zaklad psov in priimkov v vseh državnih jezikih in še v prejšnji »amtsšprahi«. Opleta okrog s »hohštaplerji« in drugimi cvetkami. Posebno so mu v želodcu bivši oficianti in rad poudarja, da »si nismo enaki«. Seveda ne, ko pa imamo mi 4 ali več razredov gimnazije, on pa težko če ima toliko razredov ljudske šole. Znana je samo njegova mladostna kariera: ključavničar — in njegova vojaška kariera: narednik.

Upamo, da ne bo treba drugič bolj jasno govoriti.

Štetje delovnih enot!

Promet kake pošte se meri po delovnih enotah. Gotovo je, da je delo glavno merilo prometa, toda enote se ne štejejo pravilno. Ni pravično, da se šteje vse sumarično, samo po številu. Za eno enoto štejemo sprejem ali izdajo priporočene pisma, navadnega ali ekspresnega paketa, poštne nakaznice v znesku 10 ali 5000 Din, ček, položnice ali nakaznice s 5 ali 50.000 Din itd.

Velikanska pa je razlika, sprejeti ali izročiti eno pripor. pismo, ali pa nakaznico z več tisoči dinarjev. Pa vse ena delovna enota! Mar je to merilo dela? Za delavne enote pa se volče ne štejejo ekspresna pisma in paketi. Mar ni s temi nič dela? Zalogi in odvodi se štejejo samo za eno enoto, ne pa po vsoti in vrsti denarja. Mar se ta denar sam sortira, šteje, paketira? To ni delo?

Na ta način izkazujejo pošte v industrijskih središčih z močnim denarnim prometom malo enot, čeprav delajo ko konji, a pošte, ki imajo prekartiranje ali kakšne urade, ki oddajajo mnogo službenih pripor. pisem, pa dosti enot, a manj dela ko pošte v industr. centrih.

Ali ni to krivično?

Zato je že skrajni čas, da se štetje delovnih enot pravičneje določi. Za prvo silo bi imeli tale predlog:

1.) V denarnem prometu naj šteje vsaka enota vsaj za dve enoti, ali pa naj gre po znesku: do 1000 Din ena enota, do 10.000 Din dve in nad 10.000 Din tri enote.

2.) V brzozajavnem prometu naj šteje vsakih 10 besed za eno enoto, ne pa vse v en koš. Saj vendar ni vse eno, sprejeti ali oddati brzozajavko s 7 ali 70 besedami? Najmanj pa vsaj tako, da se tudi tukaj napravijo tri stopnje, recimo brzozajavke do 20, 50 in čez 50 besed — ena, dve ali tri enote.

3.) V telefonskem prometu naj bi se delovne enote štete tudi po oddaljenosti, to je po conah — dvakrat, trikrat itd. Zdaj pa je za pošto govor iz Celja v Laško ali iz Celja v Sarajevo — vse ena delovna enota. Toda dobiti zvezo s Sarajevom znači delo, ki vzame eno uro časa.

Na ta način bi se popravila krivica, ki se pri današnjem štetju delovnih enot godi mnogim poštam, kjer slučajno ni sedež glavarstva, sodnije ali kakke druge državne oblasti, ki oddaja ali sprejema mnogo brezplačnih priporočenih pošilk, s katerimi ni dosti posla. Danes pa se po izkazu delovnih enot določa promet in osobje posameznih pošilj. S tem se dela zlasti krivica poštam v industrijskih krajih, ki izkazujejo na papirju malo delovnih enot, a v praksi g a r a j o bolj ko marsikatera pošta v mestu ali v kraju z državnimi oblastmi. Ali ve poštna uprava, da je ponekod pri pošti z 2000 enotami več dela, nego pri drugi pošti s 3000 enotami, in pri pošti s 5000 enotami včasih več ko pri drugi s 7000 enotami?

Čas je že, da merodajni faktorji to izprevidijo in določijo nov način štetja delovnih enot.

Ekspres v SHS.

Nekoč se je ekspresnina za pismo ali paket izplačala dostavni pošti, da je za to pristojbino najela posebnega dostavljaka. Takrat je pismo ali paket zares tudi bilo ekspresno vročeno naslovníku. Danes pobira uprava povišano ekspresno pristojbino, a pošiljka čaka na pismonošo, ki vrši redno dostavo, da jo on dostavi. Uprava pa »ekspresno pristojbino« molče pobaše. Zgodi se, da pridejo 2 do 3 »ekspresne« pošiljke za eno pošto na naslovníke v raznih straneh dostavnega okraja. Pismonoša se ne more razdeliti, pa se dostavijo te ekspresne pošiljke ob priliki rednega obhoda pismonoše z navadnimi pošiljkami skupaj. Navadno še pozneje kakor navadne pošiljke.

Torej, če se komu mudi in želi hitro dostavo svoje pošiljke, naj je za noben denar ne preda »ekspres« pošti v Jugoslaviji na dostavljanje. Bo samo za 300% dražje, drugega profita ne bo imel.

Poštni dom.

Za prodane bloke smo prejeli še naslednje zneske: Bizovičar Jože 680 Din 80 p, Zanoškar Anton 80 Din, Binder Marija 38 Din in Sirknik Boris 9 Din, vsi v Ljubljani. — Pošte: Brezje 65 Din, Bistrica-Limbuš 54 Din, Mozirje 20 Din, Sevnica 80 Din, Turnišče 10 Din in Vuhred 30 dinarjev. (Vsem požrtvovalnim tovarišem naša iskrena zahvala.)

Prve dni meseca novembra smo razposlali kratke okrožnice z eno ali dvema pristopnicama na vse pošte, na katere niso prišli osebno naši agilni člani propagandnega odseka. Zakaj smo se ponovno obrnili na Vas, je na kratko povedano v okrožnici. Hočemo samo pokazati, da je potreba lastnega doma še vedno živo stremljenje ogromne večine graditeljev »Poštnega doma«, ki ni in ne bo postala malodušna, ako jo hoče kdo ovirati z neznajnimi akcijami. V svesti smo si, da nismo dali nikdar povoda, da kdo samo malo dvomi, da se program ne izvede v tem duhu, kakor je načrtan v naših pravilih. Ako pa so nekateri zbrali nas kot torišče, kjer se naj obračunajo organizacijski in osebni spori, nam pa to kot humani, kulturni in skupni ustanovi

PETETEFILM.

Ljubi Glasnik! V zadnji številki poročas tudi o izplačilu razlik. Storil si svojo dolžnost in nas vse s to vestjo močno razveselil. Kako tudi ne? Saj to je naša stara pravda, ki »se bliža« ugodni rešitvi.

Saj to se čuje prav lepo, kakor rajske melodije. Le žal, da si rabil nekaj besed, ki neubrano udarjajo na uho in nas navdajajo s pesimizmom in skepsjo. »Posojilo?« — »Načelo?« — »Načrt?« — Narodna skupščina? — To so pri nas usodne besede. Posojilo? Kaj pa je tega treba bilo, bi rekel naš nesmrtni Prešeren, ako bi vedel, kako se ta pri nas uporabljajo. In »načela« — in »načrti?« In naša »Narodna skupščina« in razlike? Težko je o vsem tem govoriti, še težje pisati.

Te pozdravlja Tvoj udani: Sató.

vseh ptt. nameščencev v Sloveniji ni mogoče preprečiti. Gotovo je, ako ena sila popusti, je treba večjega napora za ostale, če hočemo izvesti započeto delo. To so razumeli naši iskreni člani, do katerih se je obrnil naš član propagandnega odseka. Zato Vas prosimo, da vse to uvažujete, preden vrnete neizpolnjeno pristopnico. Ne prosimo, da podpišejo tisti, ki so že podpisali 2, 3 ali celo več deležev; te prosimo samo kot najbolj zavedne, da nam pridobijo še one, ki še niso naši člani, a drugače pozdravljajo naš načrt, samo žrtvovali ne bi radi ničesar. In takih je še precej. V drugi vrsti se obračamo s prošnjo na one, ki so podpisali samo en delež. Mislimo, da kljub težkim razmeram ne zahtevamo preveč, če prosimo še za en delež. Znano je, koliko so žrtvovali naši tovariši v Južni Srbiji. Tudi hrvaški poštarji se obvezujejo, da prispevajo poleg redne mesečne članarine vsak mesec »Poštnemu domu« še 1% skupnih prejemkov.

Pripominjamo še, da je »Poštni dom« naložil svoj kapital pri naši Gospodarski zadrugi, da tako lahko daje kredite tudi v denarju res potrebnim članom. Tako mislimo, da že nekoliko vršimo nalogo »Poštnega doma« — pomagati vsakemu ptt. nameščencu, ki išče pomoči — dokler ne izvedemo celotnega načrta. O tem razmišljati pa bo naloga občnega zbora, v kakli obliki naj se izvede.

Mogoče smo poslali tudi poštam, kjer so že vsi storili več ko svojo dolžnost; prosimo, da nam tiskovine vrnejo, da jih porabimo drugod in prihranimo izdatke.

To in ono.

† Anton Hrovat. Po dolgotrajni bolezni, ki si jo je nakopal v svetovni vojni in poslabšal v naporni poštini službi, je preminul 12. t. m. kontrolor pisemskega oddelka pošte Maribor i Anton Hrovat, doma iz Loke pri Zidanem mostu. Bil je priljubljen kot tovariš kakor redko kateri, saj je bil dober, požrtvovalen in skromen. — Dolgo vrsto let, ki segajo daleč nazaj v predvojno dobo, je služboval na glavni mariborski pošti. Kako ambiciozen je bil, kaže dejstvo, da je še služboval naprej, ako ravno je vedel, da nosi v sebi smrtonosno bolezen. Bil je vzoren mož in dober oče. Vživaj prijatelj večni mir! Zahajočim naše iskreno sožalje.

Drugi vzajemni sestanek vseh poštinih organizacij v Sloveniji se je vršil dne 17. novembra t. l. v Ljubljani. Glavni predmet razgovorov je bila ugotovitev razlik, ki razdvajajo posamezne poštne organizacije. Na sestanek je poslalo vsako društvo dva zastopnika. Našo organizacijo sta zastopala predsednik Jakše in glavni poverjenik v Mariboru tov. Kunst. Naš predsednik je zastopal stališče, ki ga objavljamo danes na uvodnem mestu.

30% popust pri gledaliških predstavah. Oblastna organizacija je izposlovala pri upravi Narodnega gledališča v Ljubljani za svoje člane pri nakupu vstopnic 30 odstotkov popusta od dnevnih dramskih in opernih cen. Za operne predstave popust ni dovoljen. Večjega popusta uprava v letošnji sezoni ne more dovoliti, ker je v ceno vstopnic kalkuliran tudi davek na gledališke vstopnice. Pravico do znižane vstopnice daje samo posebna izkaznica Obl. organizacije za vsako predstavo posebej. Članstvo dobi lahko te izkaznice vsako popoldne od 16. do 18. ure v društveni pisarni Pred Prulami 1.

Nov stalež osebja, ki ga je izdal šef občega odseka ljubljanske pt. direkcije g. dr. Bogdan Kurbus, je izšel te dni in bil naročnikom že razposlan. Stalež, katerega smo že prav težko pogrešali, je na zunaj prav lična knjižica. Ko ga proučimo tudi vsebinsko, izpregovorimo o novi brošuri kaj več. Vsekakor pa jo že danes najtopleje priporočamo.

O brzojavni in tehnični službi bo govorila prihodnja številka „Poštnega glasnika“, če me pride vmes kaj toliko aktualnega in važnega, da bi zavzelo prostor v listu od 1. decembra t. l.

Osebnosti.

Postavljeni: Za dnevničarja je postavljen Ivan Turšič v Cerkljem ob Krki.

Napredovali: Iz 2. skup. v 1. skupino zvanikov so napredovali: Franc Jančič, Franc Oblak, Kristijan Engelman in Alojzij Mršič na Ljubljani 1; Ivan Šalehar na Ljubljani 2; Ivan Buždon, Anton Arzenšek, Franc Dolinšek in Josip Polenčič na Mariboru 1; Matija Verbanjšček in Fran Šonšak na Mariboru 2; Milan Petek in Ivan Pletenec v Čakovcu; Ivan Kočar v Vranskem, Franc

Emeršič pri X. t. t. sekc. v Mariboru, Pavel Prlič pri X. t. t. s. v Čakovcu, Martin Savrič v Brežicah, Josip Jünger v Ptuj, Ivan Mesec na Vrhniki, Karel Fras v Hočah, Franc Hauptman v Stični, Rudolf Rižner v Ptuj, Karel Ambrož v Mariboru in Ivan Mirt v Rajhenburgu. — Iz 3. skupine v 2. skupino zvanikov so napredovali: Mihael Weisseisen v Kamniku, Henrik Wimmer pri XXXI. t. t. s. v Škofji Loki, Mihael Zenz na Jesenicah na Gorenjskem, Stanislav Pevec pri XXXV. t. t. s. v Zidanem mostu, Josip Pataita v Čakovcu, Aleš Kolenik v Celju in Anton Černezel v Dolnji Lendavi. — Iz 2. skupine v 1. skupino služiteljev: Ivan Metelko I. in Franc Mlakar na Ljubljani 1, Jakob Fekonja in Franc Trunk na Mariboru 1, Martin Piltaver v Brežicah, Franc Gulman v Toplicah pri Novem mestu, Franc Jurgec pri X. t. t. s. v Dolnji Lendavi, Franc Jug pri X. t. t. s. v Mariboru in Franc Geršak v Mostah pri Ljubljani. — Za zvanikova 2. skupine: Ivan Podgoršek pri III. t. t. s. v Ljubljani in Ivan Lončar v Celju, oba dosedanja služitelja 1. skupine.

Premešeni: pb. ur. III/5. Vladimir Šenk in Alojzij Volkar z Ljubljane 1 na Maribor 1 ter Dragica Kuralt z Ljubljane 1 v Konjice; konduktor III/3 Ivan Tratnik z Ljubljane 2 v Celje; telef.

III/3 Marta Kitzler z Ljubljane 1 v Celje in Anka Hudales z Ljubljane 1 v Rogaško Slatino; pripravnica III/4 Ljudmila Schweiger iz Št. Jerneja v Dev. Marijo v Polju; dnevničarji: Vekoslava Marks z Ljubljane 2 na Jesenice na Gorenjsko, Alojzija Tanko iz Ljubljane 4 v Trziču, Vitaly Timinsky z Ljubljane 5 v Čakovcu, Ida Tavčar z Ljubljane 1 v Gorunji grad, Albin Sotelšek z Ljubljane 1 na Maribor 1, Katica Habjan z Ljubljane 1 v Čakovcu, Emil Uršič z Ljubljane 1 v Celje in Bogomila Primožič z Ljubljane 1 na Bled 1.

Prestanek službe: Dnevničar Roman Cej na Ljubljani 1 je odpuščen.

Umrli: pb. ur. III/2 Anton Hrovat na Mariboru 1 in zvan. 2. sk. Franc Mihelič v Planini pri Rakeku.

Izprememba imena: Zvan. 3. skupine Angela Veršec v Celju je izpremenila svoj priimek na „Šarbc“.

Najsrdnejša želja in cilj vsakega poštnega nameščenca mora biti „Poštni dom“

Pri nakupu motvoza in vrvarskih izdelkov se Vam priporoča trdka

Konopjuta d. d. Zagreb

skladišče Ljubljana, Gosposvetska cesta št. 2.

Manufakturna veletrgovina

FELIKS URBANČ, LJUBLJANA

Sv. Petra cesta št. 1

priporoča svojo veliko zalogo raznovrstnega blaga po nizkih cenah.

Največjo izbero vsakovrstnega usnja in čevljarских potrebščin

priporoča

Franc Erjavec

Ljubljana, Stari trg št. 11.

SCHNEIDER & VEROVŠEK

trgovina z železnino na drobno in debelo. Največja zaloga strojev in orodja za poljedelstvo in industrijo, kakor tudi bogata izbira vsakovrstne kuhinjske posode in vsega v železninarsko stroko spadajočega blaga.

Ljubljana, Dunajska cesta št. 16

Krasni
kožuhovinasti

plašči

izbite ter razno
modno krzno

pri

L. ROT

Liubljana
Mestni trg št. 9.

v veleznani gostilni

A. Ražem

na Prulah

se točijo prvovrstna štajerska, dolenjska in dalmatinska vina

Primorska kuhinja.

Obleke

za moške, fante in dečke, raglane, površnike, usnjene suknjiče in dežne plašče kupite najceneje pri

Josip Ivančič

Ljubljana, Dunajska cesta št. 7.

Podplati „FRAKNA“

marka, so najboljši. Za trpežnost garantira firma. — Dobijo se v večjih trgovinah Ljubljana, Celje itd.

DAMSKE PLAŠČE

od Din 30.—, dekliške v velikosti od dveh let dalje pa od Din 120.— naprej, razno damsko in otroško konfekcijo, fino in naadno perilo za gospode in dame, trikotažo pletenine, kakor tudi vsevrsto manufakturno blago nudi v veliki izbiri po zelo nizkih cenah

F. I. GORIČAR, Ljubljana

Sv. Petra cesta št. 29

Pozor!

RADIO

Pozor!

Poštni nameščenici!

RADIO aparate in potrebščine si lahko nabavite z nakaznico svoje Gospodarske zadruge najugodnejše pri trdki

RADIOVAL

Ljubljana, Kongresni trg 3

Z nakaznico Gospodarske zadruge pošt. nam si nabavite aparate in potrebščine

pri

„R-A-D-I-O“

FRANC BAR

LJUBLJANA, MESTNI TRG 5.

Dobro in poceni kupite samo:

nogavice, rokavice, palice, dežnike, modno blago, galanterijo, potrebščine za šivilje, čevljarje, krojače, sedlarje in tapetnike, razna mila, kravate pri

JOSIP PETELINC, Ljubljana

ob vodi, blizu Pešernovega spomenika

Ljubljanska gradbena družba z o. z.

Ljubljana,

Slomškova ulica 19, telef. 2527.

Gradbeno podjetje, tehnična pisarna parna žaga, tesarstvo za stavbe in pohištvo.

Modna manufakturna trgovina
FABIANI & JURJOVEC

LJUBLJANA

Stritarjeva ulica 5.

Priporoča se pri nabavi blaga za obleke. — Prodaja na obroke potom Gospodarske zadruge poštnih nameščenecv.

Cene zmerne.

Postrežba točna in solidna.

Solidno blago se samo hvali!

Solidno blago — najcenejše blago!

Pri tovarni

I. I. Naglas, Ljubljana

se o tem vsakdo točno prepriča.

Velika izbira pohištva, zaves in preprog.

Jože Mihelič in drug

LJUBLJANA

Dunajska cesta št. 41.

Telefon 2777.

Telefon 2777.

Izhaja 1., 11. in 21. v mesecu. Naročnina na leto 24 Din, ozir. 12 Din za pol leta. Oglasi po dogovoru. Čekovni račun št. 11.834.

Rokopise je pošiljati uredništvu „Poštnega glasnika“ v Ljubljani, Pred Prulami 1. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravo lista Sv. Jakoba trg 2. Za „Obl. organizacijo pit. uslužbencev v Ljubljani“ izdaja in ureja Joško Jakše v Ljubljani. — Za „Narodno tiskarno“ Fran Jezeršek v Ljubljani.